

Oppositionen påstod, det ikke kunne lade sig gøre. Oppositionen påstod, at skattestoppet ville undergrave de offentlige indtægter. Oppositionen påstod, at regeringens politik ville kræve drastiske nedskæringer, men oppositionen tog fejl. Denne regering har vist, at det kan lade sig gøre, at man både kan øge det offentlige forbrug stille og fredeligt, samtidig med at man sænker skatterne stille og fredeligt, og samtidig med at man nedbringer den offentlige gæld stille og fredeligt.

Er regeringen begunstiget af et helt utroligt held? Er dansk økonomi trukket op i det høje gear af udenlandsk opsving? Mit svar er, at man skal se sig omkring. Det går jo ikke ligefrem fantastisk godt rundt omkring i Europa, og alligevel holder vi skindet på næsen i Danmark og lidt til.

Er vi ramt af Fætter Højben-effekten? Nej, tværtimod. Hvis jeg skal sammenligne finansloven for 2006 med en person fra Andeby, er det ikke Fætter Højben, men Bedstemor And. De gode resultater er netop ikke en konsekvens af held, men af bevidst politik. Bedstemor And arbejder hårdt, hun har styr på økonomien, hun lægger til side til hårde tider, men hun sørger også for at vedligeholde bygningerne på sin gård. Og så har Bedstemor And altid råd til at tage sig af sine nevøer og dem, der i øvrigt trænger til hjælp. Bedstemor And er ikke fedtet, hun er fornuftig.

Jeg ved godt, at nogle vil sammenligne regeringen med Onkel Joakim, der flyder i penge og alligevel ikke under sine omgivelser så meget som en 25-øre. Tag f.eks. den tegning, der prydede forsiden af Politiken dagen efter, at regeringen præsenterede sin finanslov. Tegningen var lavet af Roald Als, jeg tror, den var lavet for at underbygge Politikens nye reklamer, der hedder »Venstreorienteret propaganda«. Jeg ved det ikke, men på tegningen så man i hvert fald finansministeren rulle sig i penge. Alt imens stod en fattig pensionist og måtte bidrage til festen med sine småmønter.

Men sandheden er bare den modsatte, nemlig at ingen skal aflevere mere til statskassen, at alle er sikret af skattestoppet. Og sandheden er, at pensionisterne igen i år helt automatisk får reguleret deres indkomster op set i forhold til velstandsstigningen i samfundet. Når det går godt for de erhvervsaktive, går det godt for dem på overførselsindkomster – helt automatisk. Aldrig har pensionisterne i Danmark været så rige som nu. Aldrig har de arbejdsløse haft så trygge økonomiske vilkår som nu.

Men selv om det går godt i Danmark, er det jo ikke ensbetydende med, at udviklingen fortsætter i det uendelige. Netop derfor føler vi i Venstre, at vi er bundet af 2010-planen og dens mål-sætning om at halvere den offentlige gæld. Vi ved, at efter de fede år kommer der magre år. Vi ved, at der vil være færre erhvervsaktive i fremtiden, stadig færre unge og stadig flere, der skal forsørges, stadig flere pensionister.

Derfor arbejder vi målrettet med at nedbringe den offentlige gæld, og det glæder mig, at det går helt efter planen og lidt til. Gælden var på 50 pct. af BNP i år 2000, næste år vil den være faldet til 32 pct. Og vi lader os gerne måle på, at planen holdes, så gælden er faldet til de planlagte 25 pct. i år 2010. Vi må og skal nedbringe den offentlige gæld, så vi ikke bliver sårbare over for økonomiske chok. Vi må og skal nedbringe den offentlige gæld, så vi har lidt mere råderum også til fremtidens pensionister.

Nogle tror, at det nok skal gå, alene fordi vi bliver mere produktive og mere velstående, at vi kan producere os ud af forsørgelsesproblemet. Det kan vi ikke. Udgifterne til forsørgelse bliver nemlig forøget i takt med, at vi alle bliver mere velstående, netop fordi pensionister, arbejdsløse osv. automatisk får del i velstandsstigningerne. Hvis vi ønsker at fortsætte på den måde, så må vi lægge penge til side. Vi kan ikke bilde os selv ind, at pengene, vi får i kassen, vil fortsætte med at strømme ind.

Derfor ville det da også være helt uansvarligt at give los, uansvarligt at begynde en offentlig forbrugsfest. Det ville være ren Anders And-politik, det ville være en tilbagevenden til den uansvarlige linje, der prægede Danmark i 1970'erne, en linje, som både borgerlige og socialdemokratiske regeringer har søgt at undgå lige siden.

Kl. 10.15

De fleste, bortset fra Enhedslisten, er vel klar over, at der er grænser for, hvor uansvarlig man kan være, at der er grænser for, hvor meget man kan gældsætte og beskatte danskerne, uden at det giver bagslag. Stod det til Enhedslisten, ville finansloven minde om Bjørnebandens ønskedrøm, en drøm om at tømme lommerne på de hæderlige, hårdtarbejdende borgere. Jeg tager hatten af for det festlige indslag, Enhedslisten udgør i dansk politik, men jeg glæder mig nu samtidig over, at Bjørnebanden heldigvis aldrig har heldet med sig, heller ikke i Andeby. Og så glæder jeg mig i øvrigt til de kommende finanslovforhandlinger, hvor alle partier har en rolle, hvis de vil spille positivt med.